

BOOKA.

Knjiga **063**

DŽARET KOBEK
JA MRZIM INTERNET

Naslov originala
JARETT KOBEK

I HATE THE INTERNET

Copyright © 2016 by Jarett Kobek

ZA IZDAVAČA
Ivan Bevc
Nika Strugar Bevc

© za srpsko izdanje

BOOKA

11000 Beograd, Slanački put 128

office@booka.in

www.booka.in

S ENGLESKOG PREVEO

Aleksandar Milajić

LEKTURA

Agencija Tekstogradnja

KOREKTURA

Dragana Raković

PRELOM

Bodin Jovanović

DIZAJN KORICA

Nikola Korać

ŠTAMPA

DMD Štamparija

Beograd, 2017.

Tiraž 1500

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene
saglasnosti izdavača.

JA MRZIM INTERNET

ROMAN

DŽARET KOBEK

S ENGLESKOG PREVEO
Aleksandar Milajić

BOOKA.

UPOZORENJE

Ova knjiga sadrži: kapitalizam, ogavni vonj čovečanstva, zastarele pojmove, pretnje smrću, nasilje, roblje, prolazne trendove popularne kulture, bestidno ismevanje bogataša, pretnje seksualnim nasiljem, neubedljivo pozivanje na epikurejske principe, industriju stripa, smrt intelektualizma, kako je to biti žena u ženomrzačkom društvu, populizam, zapanjujuću višeznačnost, seksualni život Tomasa Džefersona, genocid, poznate ličnosti, objektivističku filozofiju Ajn Rend, diskusije na temu rase, naučnu fantastiku, anarhizam s bolećivošću prema demokratiji, ljude koji odlaze u Kaliforniju da tamo umru, milenijumski pozerač, 290 strana muškog mudrovanja, neohele-nističko paganstvo, mešovite brakove, hipike živopisnih imena koji se zverski uživljavaju nad kozama, nepravedne ratove na Bliskom istoku, 11. septembar, ono kad na Fejsbuku naiđete na profil nekoga koga ste poznavali kad ste bili mali i mislili da ćete svi daleko dogurati.

1. POGLAVLJE

Dugo nakon što je počinila jedini neoprostiv greh u dvadeset prvom veku, neko je putem interneta poslao Adelajn poruku.

Poruka je glasila: „Draga droljo, nadam se da će se na tebi izređati gomila ilegalnih useljenika zaraženih sifilisom.“

Internet je divan pronalazak. To je kompjuterska mreža koju ljudi koriste kako bi podsetili druge ljude na to kolika su zapravo govna.

Adelajn je ovu poruku dobila zato što je počinila jedini neoprostiv greh u dvadeset prvom veku. Ali pre no što je stigla do te istinski velike greške, morala je da napravi nekoliko manjih.

Neke od tih manjih grešaka bile su: 1) to što je žena u ženomrzačkoj kulturi; 2) to što je postala u neku ruku poznata; 3) to što je iznosila nepopularne stavove.

Iako je već činjenica da je kao u neku ruku poznata žena u ženomrzačkoj kulturi iznosila nepopularne stavove predstavljala ozbiljnu grešku, ni sve to, kao ni bilo koji sastavni deo, nije bilo mnogo strašno.

Nešto drugo je bilo strašno.

Sve napred navedeno navodi na samo jedno od mogućih tumačenja pomenute poruke, pod uslovom da se zarad razumljivosti isprave sve slovne i pravopisne greške, pošto je ona

u originalu glasila: „Drp droljo... nadam dase natebe... zređa go mila elegijalnih seljenika traženih sifilisem.....“

Moguće je da se „elegijalni seljenici“ ne odnosi na državljane drugih zemalja koji su u Ameriku dospeli mimo zakonom predviđenih načina, kao što su sticanje vize ili zelene karte.

Moguće je i da „drp droljo“ nije uobičajen način obraćanja nakon kojeg sledi neki od bezbrojnih uvredljivih izraza za ženu. „Drp droljo“ može štošta da znači.

„Drp“ je samo po sebi problematično, budući da su izostavljeni samoglasnici. To može da bude *derp* – uobičajeni internetski neologizam sa značenjem „glup“. Iako je ovde „drp“ protumačeno kao „draga“ (*dear*), to je lako moglo da bude i „duboka“ (*deep*).

„Drolja“ (*slut*) jedan je od nekoliko stotina uvredljivih pojmova za ženu. Ti pojmovi ukazuju na značaj broja seksualnih partnera dotične žene. Za muškarce ne postoji nijedan odgovarajući pojam, što je stvarno bezveze.

Slut je takođe danska reč za „kraj“.

U poslednjim danima rasprodaja, na izlozima danskih prodavnica može se videti natpis *slutspurt*.

Slutspurt je žargonska kovanica koja znači „kraj rasprodaje“, ali i izvor nelagode za Dance koji imaju goste iz engleskog govornog područja.¹

Možda osoba koja je poslala Adelajn ovu poruku tečno govori i engleski i danski. Možda je spoj onog „drp“ i danskog izraza za „kraj“ zapravo dubokoumna dvojezična igra reči koja znači „duboki kraj“ nečega. Možda dno bazena.

A opet, poruku je neko poslao putem interneta. Verovatno samo neki glupi seronja koji mrzi žene.

1 *Slutspurt* – u doslovnom prevodu s engleskog „droljoštrc“. (Prim. prev.)

2. POGLAVLJE

Sredinom devedesetih, kada je Adelajn bila u ranim dvadesetim i tek što je završila studije, ona i njen prijatelj Džeremi Vinterblos počeli su zajednički da objavljuju strip s imenom Tril. Bilo je to mesečno izdanje u vidu crno-bele sveske od tri-deset dve strane.

Adelajn je crtala. Džeremi Vinterblos je pisao tekst.

Tril je pratio dogodovštine čovekolikog mačora po imenu Feliks Tril, koji na putu kroz kvazisrednjovekovni svet otkriva čudnovate predele i bori se protiv drugih čovekolikih životinja.

Većina epizoda *Trila* bila je o ratovima između čovekolikih mačaka i čovekolikih pasa, ali to se promenilo u pedesetom broju, kada su zaraćene strane prevazišle svoje nesuglasice shvativši da imaju zajedničkog neprijatelja – bezdlake majmunne sklone fanatičnom monoteizmu.

Ova promena usledila je nakon Džeremijevog višemesečnog uzimanja zavidnih količina psihodeličnih narkotika.

Tokom jednog tripa na esidu, Džeremiju se privideo Feliks Tril. Delo se obratilo svom tvorcu. Zbog delimičnog otkazivanja Džeremijevih neurohemijskih procesa, Feliks Tril je imao glas matorog narkomana.

„Alo, bre, čoveče“, rekao je Feliks Tril Džeremiju, „sve si porbrkao. To kako me pišeš, to nema blage veze ni sa čim. Zato što smo ja i psi i sve ostale životinje samo prstići uronjeni pod površinu okeana, a ti si riba, tamo negde duboko u mutnoj vodi, a znaš i sâm kakve su ribe, čoveče – ne vide dalje od sopstvenog nosa. Toliko si sav stisnut da kapiraš kako su to samo pojedinačni prsti. I sva ta frka, to je samo u tvojoj glavi, mi se uopšte ne mrzimo. Zbog ograničene percepcije ti vidiš pet zaraćenih strana, a ne kapiraš da smo ja, psi i sve ostale životinje povezani, da smo delovi iste ruke. Pet prstiju, jedna ruka. A ruka je ono što je važno, brate. Moraš kosmičkije da

razmišljaš. Nemoj toliko da se baviš sitnicama. Iskuliraj malo, druže.“

Adelajn i Džeremi su objavili sedamdeset pet epizoda *Trila* pre nego što je projekat zbog promena na tržištu postao neisplativ.

Broj 75 izašao je 1999.

Džeremi je mogao sasvim pristojno da živi od *Trila*. I Adelajn je lepo zarađivala, mada njene potrebe nisu bile iste kao njegove. Adelajn je bila iz bogate porodice.

Poticala je iz Pasadene u Kaliforniji, gde je stasavala tokom sedamdesetih i osamdesetih.

Otac joj je bio oralni hirurg zaslužan za širok dijapazon intervencija na zubima nekih veoma poznatih ljudi.

Srce mu se raspuklo svega nekoliko sati nakon što je stavio krunicu na donji levi sekutić dvostrukog oskarovca Džejsona Robardsa.

Džejson Robards je bio jedan od onih karakternih glumaca koji tokom radnog veka zasluže čast i priznanja, ali ih svi zaborave čim umru. Oskara je dobio 1977. i 1978.

Prvog je dobio za ulogu Bena Bredlija, urednika *Vašington posta*, u filmu *Svi predsednikovi ljudi*, a drugog za ulogu Dašijela Hameta, autora *Staklenog ključa* i *Malteškog sokola*, u filmu *Džulija*.

Oba filma zasnovana su na knjigama u kojima su autori bez trunke skromnosti prikazali sebe kao velike borce protiv sistematičnog zla vladajućih režima.

Oba filma su bolja od knjiga na kojima su zasnovani. Film je gotovo uvek bolji od knjige. Knjige su uglavnom vrlo loše.

Baš kao i ova.

Ovo je loš roman.

Adelajnin otac je sav svoj novac ostavio Adelajninom majci, za koju se ispostavilo da ima mnogo više smisla za posao nego Adelajnin otac.

Adelajna majka Suzana postarala se da Adelajn i njejoj sestri Daliji nikada ništa ne zafali.

Suzana je bila neuspela glumica, a Adelajninog oca je upoznala dok je konobarisala u jednom kafiću na Bulevaru Vilšir. Statirala je u nekoliko epizoda televizijske serije *Gidžet*, o tin-ejdžerki koja obožava surfovanje.

Suzana je bila alkoholičarka.

3. POGLAVLJE

Kada su ranih devedesetih odlučili da krenu s objavljivanjem *Trila*, i Adelajn i Džeremi Vinterblos su uvideli da za tu njihovu zamisao postoje dve suštinske prepreke.

Suštinska prepreka br. 1: Glavni proizvod industrije stripa bila su mesečna izdanja sveščica od trideset dve strane s crtežima žena divovskih grudi. Te dojke izgledale su kao prenaduvane odbojkaške lopte, prilično nalik onima kakve su se servirale i smećovale u seriji *Gidžet*.

Ta usredsređenost na divovske grudi značila je da se dotična industrija uglavnom temelji na mekoj pornografiji za morone.

Bilo je nekoliko uspešnih serijala sa životinjama koje govore, ali je Džeremi uspeo da se seti samo jednog koliko-toliko uspešnog stripa o čovekolikoj mački, a to je bila *Omaha – mačka striptizeta*.

Tvorci *Omaha* bili su Rid Viler i Kejt Vorli. *Omaha* je bila striptizeta u gradskom miljeu, a kako je pritom bila i mačka, zapadala je u svakojake neprilike.

Pornografija u *Omahi* uopšte nije bila meka. U većini epizoda mogle su se videti slike *Omaha* tokom seksa s drugim čovekolikim bićima različitih vrsta i polova.

Kada joj je Džeremi pokazao nekoliko brojeva *Omaha – mačke striptizete*, Adelajn je pomislila kako je čudno što *Omaha*, kao mačka, ima gust žbun stidnih dlaka. Ali to je ipak strip.

Suštinska prepreka br. 2: Kao i svaka branša, industrija stripa imala je sopstvenu kulturu, a ta kultura bila je ogrezla u seksizam i rasizam kao božićno pečenje u moču i đumbir.

Džeremi je imao prilike da iskusi seksizam i rasizam iz prve ruke dok je s početka osamdesetih radio nekoliko godina kao pripravnik kod Marvela.

Džeremi Vinterblos je bio Afroamerikanac, što znači da je jedan deo njegovih predaka stigao u Ameriku u okovima kako bi radio za drugi deo njegovih predaka. Ta druga grupa predaka posedovala je prvu.

Mnogi Džeremijevi preci bili su deo socijalnog konstrukta poznatog kao *bela rasa*, i oni su silovali mnoge pripadnike druge grupe Džeremijevih predaka, one koji su bili njihovo vlasništvo i deo socijalnog konstrukta poznatog kao *crna rasa*, čiji su pripadnici takođe poznati i kao crnci, crnje, čamuge i pod još nekoliko stotina pogrdnih imena.

Za pripadnike socijalnog konstrukta poznatog kao *bela rasa* nema tako mnogo pogrdnih izraza, a ni ti malobrojni nisu istinski upotrebljivi, a ni bogzna koliko uvredljivi.

Neki od njih su: *selja, seljober, đilkoš, brđanin, beloguzan*.

Beloguzan nudi izvesne mogućnosti, dok su ostali stvarno mrljavi.

Dok su Džeremijevi preci muškog pola silovali Džeremijeve pretke ženskog pola, ponekad se dešavalo da zbog propratnih bioloških procesa dođe do začecja. Deca su po rođenju postajala vlasništvo svojih očeva ili njihovih porodica.

Mogli ste do mile volje da silujete svoju imovinu i time stvarate novu imovinu, koja će vam doneti još više novaca. Bilo je to dobro vreme za one koji poseduju ljude. I loše za one posedovane.

Nastanak socijalnog konstrukta poznatog kao *bela rasa* zapravo je bilo kvazinaučno obigravanje oko zablude da se nebitne fizičke odlike mogu smatrati biološkim razlikama između pripadnika ljudske vrste.

Od svih nebitnih fizičkih odlika koje su dovele do stvaranja socijalnog konstrukta poznatog kao *bela rasa*, najizrazitija je bila razlika u pigmentaciji kože.

Među pripadnicima *bele rase* vladalo je uvreženo mišljenje da je njihova koža neobojena, odnosno *bela*. Istini za volju, pripadnici *bele rase* zapravo su bili neprivlačne rozikaste boje, nijanse vrlo slične onoj koju ima novorođeno prase.

Po mišljenju izvesnog broja ljudi koji su sebe smatrali *obojenima*, što je krajnje uvredljiv i prilično neodređen izraz, kao i pripadnika *bele rase*, *obojena koža* je vidljiva nuspojava prisustva eumelanina u najnižem sloju epiderma.

Eumelanin proizvode melanociti, ćelije raspoređene duž bazalnih ćelija najnižeg sloja epiderma. Na histopatološkom nalazu, eumelanin je ono što pomalo podseća na skorelu fleku od senfa.

Većina pripadnika *bele rase* toliko je bila naviknuta na svoju rozikastu praseću nijansu da je više nije ni primećivala. Za njih je ta rozikasta praseća nijansa bila nevidljiva kao i pogromi što su ih počiniли njihovi očevi.

Čitav društveni poredak izgradili su upravo na toj nespособnosti da vide ono što im je ispred, tačnije oko nosa, a to je sopstveno lice. Čitava društvena hijerarhija zasnivala se na skorelim mrljama od senfa u epidermu.

Ovo je jedan od nekoliko razloga što neki misle da je ljudski rod gomila najobičnijih glupih seratora.

Naravno, rasna komponenta društvenog ustrojstva bila je samo uopšteno sredstvo za skretanje pažnje s jedinog istinski bitnog faktora u uspostavljanju poretka. Drugim rečima, s *novca*.

Po čvrstom uverenju većine brucoša ekonomskog fakulteta, *novac* je sporazumno usvojena mera vrednosti opipljivih ili neopipljivih svojstava robe.

Novac je zapravo merna jedinica ljudskog poniženja.

Šta biste učinili za dolar?

Šta biste učinili za deset dolara?

Šta biste učinili za milion dolara?

Šta biste učinili za milijardu dolara?

Adelajn nije imala eumelanina u donjem sloju epiderma, te je, kao takva, pripadala *beloj rasi*.

To joj je pružalo mnoge društvene povlastice, tim pre što je poticala iz bogate porodice. Međutim, bila je žensko. A ženama su uskraćene mnoge društvene povlastice.

Sve žene u Americi, pa čak i bogate pripadnice *bele rase*, trpe raznorazna sranja. Nagraisaće ako ne trpe, a nagraisaće i ako trpe.

Muškarci se već milenijumima ophode prema ženama kao prema stoci. Jedna od teorija o poreklu takvog društvenog ustrojstva kaže da je uzrok tome činjenica da kod žena gornji deo tela nije dovoljno snažan za oranje i vitlanje mačem.

Oranjem se proizvodi hrana.

Vitlanjem mačem proizvode se mrtvi.

U većini društava pod muškom dominacijom najviše se cenilo jedenje i ubijanje. Ovim stavljanjem snage ispred inteligencije vešto se prećutkiivala činjenica da su žene pametnije od muškaraca.

Nerazvijenost gornjeg dela tela kod žena samo je jedno od objašnjenja za postojeće društveno ustrojstvo. Postoje još stotine ideja o tome zašto se žene tretiraju kao stoka, ali je vrlo malo praktičnih rešenja.

Malo pre nego što će Adelajn napraviti pomenutu neoprostivu grešku, milijarderka po imenu Šeril Sandberg objavila je knjigu *Stisni petlju: žene, posao i liderstvo*. Šeril Sandberg nije imala mnoge eumelanina u donjem sloju epiderma.

U svojoj knjizi Šeril Sandberg kaže da žene koje nisu milijarderke mogu stati na put tome što ih muškarci na poslu tretiraju kao stoku tako što će se više smeškati, više raditi i više se ponašati kao muškarci koji ih tretiraju kao stoku.

Milijarderi većito dele savete ljudima koji nisu milijarderi kako da postanu milijarderi.

A to je gotovo uvek nepodnošljivo proseravanje.

Sandbergova je postala milijarderka tako što je radila u kompaniji po imenu Fejsbuk.

Fejsbuk je namlatio pare zahvaljujući platformi za internet i mobilnu telefoniju na kojoj su se reklamirali mobilni telefoni, proizvodi za žensku higijenu i pahuljice za doručak.

Ista platforma za internet i mobilnu telefoniju ujedno je bila i mesto na kome su stotine miliona ljudi pružale previše informacija o svom privatnom životu.

Fejsbuk je smislio Mark Zakerberg, koji nema mnogo eumelanina u donjem sloju epiderma.

Vaš pol? – pitao vas je Fejsbuk.

Kakav je trenutno status vaše veze? – pitao vas je Fejsbuk.

U kom gradu trenutno živite? – pitao vas je Fejsbuk.

Kako se zovete? – pitao vas je Fejsbuk.

Koji su vam omiljeni filmovi? – pitao vas je Fejsbuk.

Koja vam je omiljena muzika? – pitao vas je Fejsbuk.

Koje su vam omiljene knjige? – pitao vas je Fejsbuk.

Adelajnin prijatelj, pisac Dž. Karadžehenem, čije prezime na turskom znači *crni pakao*, pročitao je tekst *Generacija zašto?* autorke Zejdi Smit, britanske spisateljice s mnogo eumelanina u donjem sloju epiderma. Zejdi Smit u tom tekstu kaže da pitanja koja Fejsbuk postavlja korisnicima zvuče kao da ih je sastavljao dvanaestogodišnjak.

Ali ta pitanja nije sastavljao dvanaestogodišnjak. Sastavio ih je Mark Zakerberg.

Mark Zakerberg je bio milijarder. Mark Zakerberg je bio toliki milijarder da je šefovao drugim milijarderima. On je bio šef Šeril Sandberg.

Dž. Karadžehenem je verovao da zna o Fejsbuku nešto što Zejdi Smit, u svoj svojoj pristojnosti, ne bi mogla ni da zamisli.

– Stvar je u tome – rekao joj je Dž. Karadžehenem, čije prezime na turskom znači crni *pakao* – što se mi već dvesta ili trista godina rvemo s egzistencijalizmom, što je zapravo samo vid pitanja: *Zašto smo na ovoj planeti? Zašto je čovečanstvo ovde? Zašto vodimo svoje besmislene živote?* Svi velikani filozofije i književnosti pokušali su da iznađu odgovore na ta pitanja, i nijednom velikanu filozofije i književnosti nije to pošlo za rukom. Fejsbuk je neverovatan zato što konačno shvatamo zašto imamo rodni grad, zašto stupamo u veze, zašto jedemo svoje glupe večere, zašto imamo ime, zašto vozimo idiotski automobil i zašto pokušavamo da impresioniramo svoje prijatelje. Zašto smo ovde i zašto sve to radimo? Mi smo na Zemlji kako bi se Mark Zakerberg i Šeril Sandberg još više obogatili. Naše postojanje ima jasno određenu i samerljivu svrhu. Valjda ovo što sam rekao zapravo znači da uvek ima nade.

4. POGLAVLJE

Kako je radio u samom središtu zbivanja, Džeremi Vinterblos je i te kako dobro znao da u industriji stripa vladaju rasizam i seksizam.

Za svime što nije delo *belog* čoveka vladala je manja potražnja nego za onime što je bilo delo *belog* čoveka. Što je značilo i manju prodaju, što je značilo manju čitalačku publiku, što je značilo manju zaradu.

Mnogi iz industrije stripa pamtili su Džeremija. Isticao se. Mnogi iz industrije stripa pamtili su eumelanin u donjem sloju njegovog epiderma.

Početakom devedesetih, Džeremi se pribojavao da će, budu li on i Adelajn objavili *Tril* pod svojim pravim imenima, svi to videti kao *crni* strip s crtežima *bele* žene.

Što bi značilo manju prodaju, što bi značilo manju čitalačku publiku, što bi značilo manju zaradu.

Džeremi je želeo da dobije priznanje za svoj rad, ali je isto tako želeo i da zarađuje. Želeo je da bude priznat i plaćen.

Po tome se on razlikovao od Šeril Sandberg. Nije ga zanimalo reklamiranje bebi-pudera i zapitkivanje ljudi koju muziku slušaju.

Džeremi je smislio nesavršeno rešenje za problem rasizma i seksizma u industriji stripa. Predložio je da i on i Adelajn koriste pseudonime.

Pseudonimi su još jedna stara tradicija industrije stripa. Džek Kirbi, koji nije imao nimalo eumelanina u donjem sloju epiderma i za koga se može reći da je tvorac industrije stripa, rodio se kao Džejkob Kerberg. Odlučio je da uzme neki pseudonim koji zvuči manje jevrejski.

Adelajn, koja je u to vreme patila od mnogih čudnih navika, kao što su izveštačen transatlantski akcenat i savršena

nezainteresovanost za imanje bilo kakvog stava, složila se s Džeremijevim predlogom.

– Zaboga – napomenula je – zar neće biti strašno da se pretvaramo da smo neko drugi?

Džeremi se opredelio za Dž. V. Blos, a Adelajn za malo baroknije M. Abrahamovič Petrovič.

Mesečnik *Tril* je prestao da izlazi 1999. Zbog čitavog niza nepredviđenih događaja, uključujući i propadanje nekoliko distributera, autorima stripova postalo je teško da sami objavljuju svoje radove. Bilo je prosto neisplativo.

Tril je prestao da izlazi baš u trenutku kada se u većem delu engleskog govornog područja probudilo zanimanje za luksuzna reizdanja stripova.

Ponekad su ta reizdanja zvali *grafičkim romanima*.

Potpuno pogrešno ime. Em ti stripovi nisu bili romani, em se u njima retko moglo naći nešto zaista eksplicitno.²

Pravi primer grafičkog romana jeste *Sto dvadeset dana Sodome*, knjiga iz osamnaestog veka koju je u zatvoru napisao jedan razvrtni francuski plemić bez imalo eumelanina u donjem sloju epiderma.

Kao i većina grafičkih romana, ovaj je bio čudesno uspeo što se tiče eksplicitnosti, ali je kao roman bio potpuni promašaj. Bila je to priča o ljudima koji se u nekom zamku jebu kô ludi kenjajući pritom gde stignu, poput gomile majmuna u kavezu.

Nasuprot tome, *grafički romani* u industriji stripa uglavnom su bili način da Marvel i DC zarade još novca na mufta objavljujući ponovo prastara izdanja u vidu ukoričenih albuma.

2 Engl.: *graphic* – grafički, ali i eksplicitan, naročito kada je reč o nasilju i seksu. (Prim. prev.)

U tim grafičkim romanima mogle su se videti jedino grudi veličine odbojkaških lopti i kako Spajdermen probija zid i udara Doktora Oktopusa s rečima: „Matoro džangrizalo je silno pogrešilo kad je htelo da se kači s ovim prijateljskim paukom iz komšiluka!“

Ukoričena izdanja *Trila* nastavila su da se prodaju i nakon izlaska poslednje redovne sveske stripa. I to svake godine malo bolje nego prethodne.

A onda su se posle 2000. desile dve stvari. (1) Povedena uspehom knjige *Koska* tipa po imenu Džef Smit, koji nije imao ni malo eumelanina u donjem sloju epiderma, izdavačka kuća Skolastik ponudila se da objavi ukoričeno izdanje *Trila* u boji, garantujući veliki uspeh kod nezajažljive dece i na tržištu edukativne literature. (2) Don Marfi, nabusiti holivudski producent bez imalo eumelanina u donjem sloju epiderma, zatražio je da otkupi filmska prava za *Tril*.

Za razliku od većine slučajeva otkupljenih prava, za *Tril* su se zaista našla sredstva i film je snimljen.

Polovinu novca dao je holivudski studio, a drugu privatni ulagači, među kojima se naročito istakla medijska grupa *Fir end rispekt holding* iz Saudijske Arabije.

Fir end rispekt vodio je Nj.k.v. Mamduh bin Fatih bin Muhamed bin Abdulaziz el Saud, koji je imao malu količinu eumelanina u donjim slojevima epiderma. Osnovna svrha *Fir end rispekta* bilo je ulaganje u nove medijske kompanije i stare medijske mogućnosti.

Nj.k.v. Mamduh bin Fatih bin Muhamed bin Abdulaziz el Saud bio je ljubitelj filma i vizionar. Predvideo je da će filmska prava za stripove uskoro postati vrlo unosan izvor zarade.

Tril je bio njegov prvi poduhvat u svetu filma.

Imao je velika očekivanja.

Adelajn i Džeremi nisu učestvovali u stvaranju filma, ali su dali prećutnu saglasnost time što se nisu bunili. Nisu prisustvovali premijeri.

Film je bio snimljen kompjuterskom animacijom, a to znači da su gomile slabo plaćenih tehničara u azijskim zemljama provele nebrojene sate radeći na uređajima što su ih sastavili još slabije plaćeni radnici u drugim azijskim zemljama kako bi se dobile grube replike originalnih crteža, koji su Adelajn koštali pedeset četiri dolara mesečno za materijal.

Film se pojavio 2007. i zaradio po Adelajninom mišljenju sumanutu svotu od oko dvadeset pet miliona dolara.

Bilo je to dvadeset pet miliona manje od polaznog budžeta, ne računajući desetine miliona potrošene za reklamiranje.

Tril je bio promašaj.

Nj.k.v. Mamduh bin Fatih bin Muhamed bin Abdulaziz el Saud bio je tužan.

Ali zato je publicitet bio odličan za prodaju štampanih izdanja.

Ni Adelajn ni Džeremi nisu hteli da se njihov identitet otkrije, ali istina se omakla jednom od producenata, Džoelu Silveru, tokom konferencije za štampu.

Džoel Silver, koji nije imao nimalo eumelanina u donjem sloju epiderma, kasnije je tvrdio da mu se slučajno omaklo.

Adelajn je čvrsto verovala da je to bilo namerno.

Veći deo detinjstva provela je u Los Anđelesu, i uvek je podrazumevala ono najgore o filmadžijama. Oni će sve uraditi samo da privuku pažnju.

Obelodanjenje da je M. Abrahamovič Petrovič žena iz redova socijalnog konstrukta poznatog kao *bela rasa* pokazalo se kao mnogo zanimljivija priča od činjenice da je Džeremi Vinterblos muškarac iz redova socijalnog konstrukta poznatog kao *crna rasa*.

Gotovo deset godina nakon što je završila poslednji broj *Tri-la*, Adelajn je bila u centru pažnje. I to ona kao ona, a ne neko drugi. Javno mnjenje je neumorno prežvakavalo pojedinosti iz njenog života.

Ljude je fasciniralo to što ona živi u muzgavom starom Ist Vilidžu. Bilo im je zanimljivo to što je Beba, njen najbolji prijatelj, gej pisac naučne fantastike i tvorac *Eni Zirou*. Hteli su da znaju kako joj je pošlo za rukom da tako dugo čuva tajnu. Oduševljavalo ih je to što je kao žena postigla toliki uspeh u svetu stripa. Bilo im je zanimljivo to što živi u San Francisku i zanimalo ih je njeno mišljenje o IT industriji i procvatu dotkoma krajem devedesetih.

Sve u svemu, postala je u neku ruku poznata.

5. POGLAVLJE

Iako se ne pojavljuje kao lik nigde na stranicama, glavna ličnost ovog romana je Džek Kirbi. Umro je 1994. Rodio se 1917.

Džek Kirbi je glavna ličnost ovog romana zato što američka industrija stripa nikoga nije tako izradila kao njega, a američka industrija stripa predstavlja savršenu esenciju korumpirane i prljave kapitalističke bahatosti.

Poslovna politika američke industrije stripa kolonizovala je život u dvadeset prvom veku. To je muzika na koju svi mi igramo.

Internet i multinacionalni konglomerati koji njime upravljaju sveli su nas na najgori mogući oblik postojanja. Sada smo svi poput autora stripova – neumorno dirinčimo za nepojmljivo velike gigante koji odbijaju da plate istinsku vrednost našeg rada.

Stoga treba da odamo počast čoveku koga su prvog izradili, i to žestoko.

Džek Kirbi se rodio 1917. kao Džekob Kerberg u Eseks stritu 147 na Louer Ist Sajdu na Menhetnu. Bio je njujorški Jevrejin u vreme kada je u Americi to bila garancija da ćete izazivati podozrenje i podsmeh.

Bio je kreativni genije u mediju koji je vređao inteligenciju svojih čitalaca. Bio je kreativni genije u mediju u kome su se nepristojne reči prikrivale nizom znakova tipa \$#!+ i @\$\$.

Pušio je cigare i zavrtao po njujorški. Nije završio srednju školu. Borio se u Drugom svetskom ratu. Bio je Jevrejin koji crta i piše stripove o prašenju nacističkih dupeta, a onda je otišao u Nemačku da stvarno praši nacistička dupeta.

Kad god se desilo nešto važno u američkom stripu, Džek Kirbi je bio prisutan. Neprestano je stvarao, neprestano izmišljao nešto novo, neprestano izbacivao nove ideje.

Bio je jedan od trideset šest tajnih pravednika koji, po jevrejskoj legendi, omogućavaju da svet funkcioniše.

Evo spiska nekih od likova koje je stvorio ili u čijem je stvaranju učestvovao: Kapetan Amerika, Fantastična četvorka, izvorni X-Men, Osvetnici, Tor, Loki, Ajronmen, Neverovatni Hulk, Doktor Dum, Galaktus, Čovek-Mrav, Crni Panter, Nik Fjuri, Demon, Kamandi, Dečak-Veštac Klarion, OMAK, Novi bogovi, M.O.D.O.K., Besmrtni, Neljudi, Večiti, Kolporterska legija.

Evo spiska likova za koje je posedovao autorska prava:

U vreme kada je Adelajn napravila svoju neoprostivu grešku, Marvel komiks je već bio postao Marvel intertejnment, filmska kompanija. Snimali su filmove zasnovane na stripovima koje su objavljivali tokom prethodnih decenija.

Marvel je izbacio sledeće filmove: *Ajronmen*, *Neverovatni Hulk*, *Ajronmen 2*, *Kapetan Amerika: prvi osvjetnik*, *Tor*, *Osvetnici*, *Ajronmen 3*. Svi ovi filmovi snimljeni su po intelektualnoj svojini koja je delo Džeka Kirbija.

Marvel je od filmova snimljenih po delima Džeka Kirbija inkasirao 5.289.863.327 \$. U to nisu uračunati suveniri i prodaja DVD/Blurej izdanja.

To je više novca no što iznosi prosečan godišnji prihod pedeset zemalja zajedno.

Pre nego što je Marvel postao filmska kuća, kompaniju su vodili pojedinci s diskutabilnim smislom za posao.

Dotični pojedinci su prodali prava za medijsku eksploataciju nekih od Marvelovih najpoznatijih likova, kao što su Fantastična četvorka i X-Men, pri čemu su i jedno i drugo dela u čijem je stvaranju učestvovao Džek Kirbi.

Stvaranje X-Mena bilo je složeno, ali je autor izvornog koncepta bio Džek Kirbi. A Fantastična četvorka bila je kompletno njegova.

U vreme kada je Adelajn počinila jedini neoprostiv greh u dvadeset prvom veku, Fantastična četvorka i X-Men već su bili iskorišćeni za snimanje osam filmova, od kojih se sedam zasnivalo na delima Džeka Kirbija. Tih sedam filmova inkasiralo je 2.136.662.237 \$.

Zajedno s Marvelovom zaradom od 5.289.863.327 \$, to daje ukupno 7.426.525.564 \$ zarade od intelektualne svojine čiji je tvorac bio ili u čijem je stvaranju učestvovao Džek Kirbi.

Džek Kirbi je radio kao honorarac u vreme kada je milijardu dolara zarade od bilo kog filma, a pogotovo od nekog o super-herojima, bilo nešto nepojmljivo.

Honorarni rad je bio jedan od mnogo nepoštenih oblika ugovora kakvi su se nudili kreativcima. Uslovi tog ugovora glase: plaćamo ti koliko da imaš za hranu i zadržavamo sve što stvoriš.

I tako je Džek Kirbi radeći honorarno stvorio gomilu intelektualne svojine koja je s vremenom dobila neverovatnu vrednost a da na nju nije imao ama baš nikakvo zakonsko pravo.

Poslednje godine života proveo je boreći se s Marvelom za pravo na svoju intelektualnu svojinu i povraćaj originalnih crteža. U grob je otišao bez imalo udela u svom životnom delu.

Zavrnu li su ga.

Džek Kirbi je glavna ličnost ovog romana i zato što ovo nije *dobar roman*. Ovo je krajnje zbrkana knjiga s glavnom ličnošću koja se nigde ne pojavljuje. Radnja, kao i u životu, nema nikakav rasplet, ali zato izaziva emocionalnu patnju bez ikakvog dubljeg značaja.

Pisac ovog romana digao je ruke od pokušaja da napiše *dobar roman* kada je shvatio da je *dobar roman* kao ideju stvorila Centralna obavještajna agencija.

Ovo nije šala. Ovo je istina. Reč božja.

CIA je finansirala *Pari rivju*. CIA je finansirala Književnu radionicu u Ajovi. CIA je kumovala odluci o Nobelovoj nagradi za književnost 1958.

Bilo bi stvarno teško naći tri institucije s više uticaja na razvoj *dobrog romana* i *umetničke proze*.

Umetnička proza je termin koji je viša srednja klasa koristila da naglasi kako knjige s mnogo besmislenog seksa i beskrajnim nagvaždanjem o hipotekama imaju veću vrednost nego knjige s mnogo besmislenog seksa i nasiljem.

CIA je finansirala *umetničku prozu* zato što su ljudi iz CIA verovali da je američka književnost odličan vid propagande u borbi protiv Rusa. Ljudi iz CIA verovali su da će *umetnička proza* veličati blagodeti postojanja srednje klase kao produkta američkog dinamizma.

Ljudi koji su dobijali novac od CIA zdušno su prionuli da pomognu.

Rezultat je šezdeset godina *dobrih romana* o švaleraciji više srednje klase.

Uopšteno govoreći, u tim *dobrim romanima* nije bilo likova s mnogo eumelanina u donjim slojevima epiderma.

Nusproizvod izmišljanja *dobrog romana* bilo je to što se obezbedilo da američka književnost potpuno izgubi korak s tempom tehnološkog napretka, ponajviše zato što je preduslov da nešto bude *dobar roman* bila ograničenost mašte njegovog autora.

A tvorci *dobrih romana* bili su smrtno dosadni. pisci *dobrih romana* bili su od onih ljudi koji vam dođu na žurku i zakovrnu u kadi pa posle godinama prežvakavaju tu priču.

Više od pola veka američki pisci *dobrih romana* uspešno su mašili jedinu važnu priču iz američkog života. Potpuno su prenebrigli nastanak jednog novog sveta, sveta skrivenih hohštaplera i sve većeg komunikacionog prostranstva, sveta masovnog turizma i beskrajnih konformističkih porodičnih naselja u vlasti televizije.

Tako su propustili i sve što se događalo poslednjih petnaest godina. Simbolizam koji je održavao estetska i intelektualna stremjenja tokom dvadesetog veka sada je izgubio smisao. Ispario je. Otišao, nestao, iščeznuo, urušio se pod težinom dveju kula.

Književnost i spisateljstvo kao takvo umnogome su se okrenuli zaživljavanju ljudskih prava, ali dogodio se jedan ogroman pomak koji niko nije čak ni pomenuo.

Hiljadama godina ljudi su za pisanje koristili raznorazne materijale. Neki su pisali perom. Neki olovkom. Neki na pisaćoj mašini. Neki na papirusu. Neki na peliru.

A sada su pisci koristili kompjutere, nusproizvod lukavog umeća globalnog kapitalizma da pretvori višak stanovništva u neiscrpan izvor radne snage. Sve kompjutere na svetu napravilo je roblje u Kini.

Američka književnost svela se na izrabljivanje. Primer za to je i knjiga koju upravo čitate.

Ovaj loš roman, zamišljen da bude moralna pouka na temu interneta, napisan je na kompjuteru. Vi sada trpите razjareno moralisanje licemernog pisca koji profitira na plodovima tuđeg rada.

Ta praznina pokazuje da su američki pisci izgubljen slučaj kada treba pisati o internetu, što nije ništa drugo nego intelektualni feudalizam nastao s dolaskom tehnološke inovacije pod velom kulture.

Kada je postalo jasno da je internet glavna fora dvadeset prvog veka, mnogi pisci su kao strategiju za opstanak usvojili korišćenje kompjuterske mreže u reklamne svrhe.

A što je vrlo zanimljivo za ljude čiji intelektualni i finansijski status zavise od upotrebe reči i pravopisa, osnovna marketinška tehnika na internetu bila je to da se oni, dotični pisci, pretvaraju da su nepismeniji od prosečnog desetogodišnjaka.

„poz!“, pisali su pisci.

„ln i vt“, pisali su pisci.

„jesi za zhurku wecheras?“, pisali su pisci.

U svakom slučaju, ideja je bila da će ove pravopisne greške poboljšati prodaju knjiga o popodnevnoj švaleraciji u saveznoj državi Njujork.

Naravno, *dobar roman* je nepovratno otišao u istoriju i nije bilo te pravopisne greške koja bi žitelje budućnosti prevarila da se zainteresuju za seksualne navike jedne jalove klase.

Žitelje budućnosti nije zanimala prazna simbolika prethodnog veka. Odbacili su *dobar roman* i njegovu lažnu sliku američke slojevitosti. Žitelji budućnosti prigrlili su penušavost stripa i naučne fantastike.

Hteli su da čitaju o seksualnim navikama natprirodnih bića kao što su vukodlaci, sukube, vampiri, maloletni čarobnjaci, sirene, minotauri, kentauri, veštice, vile, duhovi, utvare, zombiji, anđeli, zlodusi, haktivisti, genetski modifikovani tinejdžeri i ultrabogati oligarsi.

Postoji samo jedno rešenje ako ste pisac koji bi da piše o internetu a ne želite da pišete *dobar roman* i ne zanima vas pretvaranje da je vaša jezička umešnost niža nego u prosečnog desetogodišnjaka, niti biste da se bavite seksualnim navikama natprirodnih bića kao što su vukodlaci, sukube, vampiri, maloletni čarobnjaci, sirene, minotauri, kentauri, veštice, vile, duhovi, utvare, zombiji, anđeli, zlodusi, haktivisti, genetski modifikovani tinejdžeri i ultrabogati oligarsi.

Jedino rešenje za problem interneta jeste da pišete loše romane u kojima se glavna ličnost uopšte ne pojavljuje.

Jedino rešenje je da pišete loše romane u kojima oponašate kompjutersku mrežu i njenu opsjednutost jeftinim medijima.

Jedino rešenje je da pišete loše romane u kojima oponašate kompjutersku mrežu i njeno banalno i iscepkano bavljenje sadržinom.